

Toen hij den vizier ontwaarde werd hij bleek, toen de neger neerknielde, op een zijden kussen de in goud gevatte robijnen roos naar hem ophief, bereikte zijn gelaat den hoogsten graad van stupiede extaze. Het was de hoogste orde van het sultanaat. Hij draalde, niet wetend hoe hij zich houden moest. Toen hechtte de vizier het kleinood aan zijn tulband ontrolde daarna een perkament en las:

„Daar het gerucht van Cazem Hassein's bekwaamheid in het rozen kweeken tot den Sultan is doorgedrongen, biedt de Sultan zijn beminden onderdaan het oppertuinmanschap over zijn rozegaarde aan.”

Hassein wist dat deze gaarden in verregaanden staat van verwaarloozing verkeerden en dar hun verzorging hem op een paar duizend seguinen jaarlijks zou komen te staan. Maar de eer was te groot, hij stamelde zijn dank en gaf den vizier een rijk geschenk. Pronkte met zijn nieuwe orde op straat en in de bazars. Na eenige weken was de zware zoete rozengeur welhaast ondraaglijk in de buitenwijken van Bassora. Een bloemrijke gordel omringde de stad. Hassein had zich goed van zijn taak gekweten.

Ten tweeden male verscheen de vizier in Hasseins woning. De sultan noodigde Hassein ten paleize uit een partij Guajaphé te komen spelen. Als hoogste gunst mocht Hassein zijn eigen tabletten meebrengen. Hassein schoot zijn muilen aan en ijldde zelf naar den ivoorsnijder die de tabletten vervaardigen zou, en de teekens inleggen en met edel metaal. Hij vroeg 1000 seguinen en nog 200 voor de haast waarmee hij werken moest. Hassein liet zich den anderen avond, het spel tegen zijn borst gedrukt, met sidderend hart naar het paleis palankijnen. Omar ontving hem in zijn rookkamer, waar hij op weeke kussens zat. Zijn oogjes glinsterden van vorstelijke vriendelijkheid, hij bewonderde het spel, scheen verstrooid. Hassein had moeite hem enkele seguinen te laten winnen.

Het kostbaar en kunstig spel — het behaagde hem zeer — behield hij echter voor de volgende partij over eenige dagen.

Het gering verlies en vooral de zegetocht van paleis tot paleis verzoenden Hassein met zijn netelig kostbare positie. Na een week werd hij weer uitgenoodigd. Tot schaakspelen ditmaal. Zware zuchten slakend bestelde Hassein een schaakspel. Tweeduizend seguinen.

Tot troost liet hij zich in zijn harem huldigen tot vriend en vertrouwde van den Sultan. De turksche vrouwen verheugden zich over zijn triomf. De frankischen lachten en schertsten in hun taal, rauw en schor als honden-geblaf.

Ditmaal werd hij de troonzaal binnengeleid; de kalief wachtte op het voorvaderlijk gestoelte, een massief gouden luipaard met diepingezonken rug waarin hij zat, zijn rechterhand met de vele ringen rustte op den roofdierkop boven de robijnen oogen. Hassein raakte met zijn voor-